

La desolació feta poesia

Els edificis abandonats que retrata Llorenç Melgosa viatgen de l'IEI al Palau de l'Abadia de Sant Joan de les Abadesses

El fotògraf lleidatà ha incorporat a la mostra del Ripollès l'antiga cimitera de Can Benet, a Ogassa

Allorenç Melgosa li agrada conduir. I quan se li acaba la carretera, camina carregat d'estrís de fotografia. No li fa mandra si és la manera d'accedir al que ell ha batejat com a Detritus, edificis abandonats que fotografia seguint un estricte codi deontològic que ell mateix s'ha imposat. Des de fa quaranta anys s'endinsa en aquests espais fantasmagòrics per atrapar el darrer alè de vida que encara s'aferra a aquests escenaris decadents. No toca res. Només es permet obrir i tancar portes quan és estrictament necessari. L'Institut d'Estudis Ilerdencs (IEC), per mitjà d'Anselm Ros, va proposar a Melgosa ara fa un any exposar per primer cop aquest projecte tan personal. I aquest cap de setmana, els Detritus han sortit de Ponent per instal·lar-se al Palau de l'Abadia de Sant Joan de les Abadesses. No és la mateixa mostra que es va veure a Lleida. Quan Melgosa va anar per primer cop al Ripollès a visitar l'edifici gòtic que havia d'acollir les fotografies, el seu bon amic i periodista cultural Jordi Vilarrodà li va descobrir un nou Detritus: l'antiga cimitera de Can Benet, al terme municipal d'Ogassa. Melgosa no s'hi va resistir i Can Benet s'ha incorporat a la mostra.

Llorenç Melgosa és un fotògraf purista, de tècnica impecable i un nivell d'autoexigència que s'acosta a l'obsessió. "De la vella escola", segons es defineix ell mateix. Va créixer –literalment– a l'ombra d'artistes que el van marcar amb foc. El surrealista Leandre Cristòfol li va ensenyar a mirar més enllà del que li mostrava el seu objectiu. D'Albert Coma Estadella, un dels pioners del constructivisme a Catalunya, va aprendre a prescindir de l'artifici dels ornaments.

A Detritus hi conviuen la Blava, la mítica fàbrica de les Masies de Roda on va treballar Miquel Martí i Pol; el polvorí de Raimat, com un fòssil visual dels temps en què es feia la mili; la immensa ruïna de la cimitera de Xerallo, que va fer possibles les grans infraestructures hidroelèctriques del Pirineu, o l'estació de tren del Pla de Vilanoveta de Lleida, que mai no va arribar a rebre cap passatger. Imatges de devastació que es converteixen en poesia. Jocs de llum que mostren la intimitat de cases que van caient inexorablement en pobles abandonats de la muntanya... Imatges de gran format reproduïdes directament sobre vidre, sense marc.

Llorenç Melgosa diu que si la mostra hagués de tenir banda sonora, es quedaria amb la guitarra de Ry Cooder a París, Texas. Ell també ha fet un llarg viatge per recuperar un passat oblidat. El fotògraf s'hi enfronta amb una certa veneració. És la seua particular recerca del temps perdut. Amb els corresponents claroscurs metafòrics i tècnics que han fet possible que un projecte tan personal es convertís en tot un fenomen a Facebook i que de la xarxa fes el salt a la sala d'exposició.

Publicat a:

-El Punt Avui. Lleida 11-11-2015 Pàgina 24

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/913814-la-desolacio-feta-poesia.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui